

Arrest

nr. 268 138 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. LYS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Miguel in het gelijknamige departement. U woonde er vervolgens ook heel uw leven. Op 24 januari 2007 huwde u met (...), met wie u twee kinderen heeft: (...) en (...). U maakte het secundaire onderwijs af en werkte gedurende vijf jaar voor Sotocell, waar u telefoons en bijhorende accessoires verkocht. U verliet El Salvador op 7 augustus 2019 samen met uw twee kinderen en kwam aan in België op 9 augustus 2019.

Op 22 augustus 2020 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In uw eerste verzoek verklaarde u dat uw echtgenoot in 2006 voor het eerst werd gearresteerd. U wist niet waarom en na enkele maanden werd hij terug in vrijheid gesteld. In mei 2008 werd uw echtgenoot opnieuw gearresteerd doordat hij deel uitmaakt van bende MS. U wist dit voorheen niet en kwam zo te weten dat hij de leider was van bende MS voor de hele oostelijke zone. Vervolgens belde hij u meermaals op vanuit de gevangenis om u te dwingen hem te bezoeken en stuurde hij ook andere bendeleden op u af. U gaf toe aan zijn eis en ging wekelijks bij hem op bezoek. Op een bepaald moment werd er een vrouw die naast u stond neergeschoten. U vernam achteraf van een zus van een andere gevangene dat deze aanslag op u bedoeld was, maar dat de dader zich vergist had gezien die vrouw ook (...) heette. In 2015 werd uw echtgenoot overgeplaatst naar de gevangenis van Izalco, waar geen bezoek was toegestaan. Daarop stuurde uw echtgenoot bendeleden op u af om maandelijks 150 dollar van u te eisen. U kon dit bedrag niet betalen en stortte dan wanneer u kon 30 à 50 dollar.

Toen u in april 2019 aangaf dat het moeilijk was om het geld bijeen te sprokkelen, werden de bendeleden agressiever. Ze kwamen tot vier keer toe langs op uw werk waarbij ze gewelddadig werden. Daarop besloot u het land te verlaten. U ging naar het parket om toestemming te krijgen voor uw kinderen om het land te verlaten, gezien u dit niet aan uw echtgenoot kon vragen.

U vreesde bij terugkeer naar El Salvador vermoord te worden door uw echtgenoot. U vreesde tevens dat uw zoon gerekruteerd zou worden door de bende en dat uw dochter zou worden opgeëist door een bendelid.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; het paspoort van uw zoon; het paspoort van uw dochter; een krantenartikel over uw echtgenoot; uw huwelijksakte; documenten betreffende de toestemming van uw kinderen om El Salvador te verlaten; de geboorteakte van uw zoon; de geboorteakte van uw dochter.

Op 24 juni 2020 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw eerste verzoek over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent uw huwelijk met een leider van de bende MS, noch aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u aanhaalde. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) op 24 juli 2020. In een arrest van 10 mei 2021 bevestigde de Raad de beoordeling en de motivering van het CGVS.

U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2021. In dit verzoek houdt u vast aan uw verklaringen omtrent uw huwelijk met een bendeleider en haalt u aan dat u tijdens uw eerste verzoek niet de volledige waarheid zou verteld hebben. U zou niet verteld hebben dat uw man u dwong om drugs en afpersingsgeld de gevangenis binnen te smokkelen. U beweert nu dat u eigenlijk om deze reden het land ontvluchtte en dat uw man en de bende MS u omwille van uw vlucht uit het land zouden beschouwen als een verrader.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten neer: foto's van verwondingen die door uw man zouden aangebracht zijn, een kaartje waarmee u op bezoek kon gaan in de gevangenis, bankuittreksels die zouden aantonen dat u geld stortte op de rekening van uw man in de gevangenis, een verklaring die uw moeder onder eed zou afgelegd hebben en die uw huidige vervolgingsfeiten zou bevestigen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. U houdt namelijk vast aan uw verklaringen omtrent uw huwelijk met een leider van MS. Ook de problemen die u in uw huidige verzoek aanhaalt, vloeien volledig voort uit uw verklaringen over dit huwelijk dat in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS (Verklaring Volgend Verzoek 1921563Z, vraag 16-20). Dit werd ook bevestigd door de RVV. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u in het kader van uw huidige verzoek voorlegt, zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. Omtrent de foto's van de verwondingen die u voorlegt, dient benadrukt te worden dat uit deze foto's niet zomaar kan afgeleid worden dat deze verwondingen de uwe zouden zijn, en deze foto's niet kunnen aantonen door wie of in welke omstandigheden deze verwondingen werden aangebracht. Hierdoor zijn zij geenszins bij machte uw verklaringen omtrent uw beweerde huwelijk met een bendeleider of problemen die hieraan verbonden zijn, te ondersteunen. Over het kaartje waarmee u op bezoek kon gaan in de gevangenis dient opgemerkt te worden dat uit een dergelijk document hoogstens kan afgeleid worden dat u op bezoek ging. Dit zegt echter niets over wie u bezocht, noch over uw bewering dat deze persoon een bendeleider zou zijn of over de problemen die u beweert gehad te hebben in El Salvador. Nog legde u bankuittreksels neer die zouden aantonen dat u geld stortte op de rekening van uw man in de gevangenis. Ook een dergelijk document kan zich niet uitspreken over het feit dat uw man een bendeleider zou geweest zijn of uw beweerde problemen. Over de verklaring die uw moeder onder eed aflegde en die de problemen die u in uw huidige verzoek aanhaalt zou bevestigen, moet gesteld worden dat een dergelijk document louter opgesteld werd met het doel uw vluchtmotieven te bevestigen, en dat dit (te meer gezien dit op verklaringen van uw eigen moeder berust, die geen objectieve bron is in uw zaak) een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter heeft. Hierdoor kan ook een dergelijk document niet volstaan om de beoordeling van het CGVS om te buigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen;

- Principe van de Familie-eenheid;

- Artikel 8 van de Europees verdrag voor de Rechten van de Mens;

-Artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake nonnen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming

- Artikelen 48, 48/2,48/3, 48/4, §2, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (" Vreemdelingenwet ");

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen

- De algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur: beginsel van zorgvuldigheid; beginsel van redelijkheid; beginsel van proportionaliteit; beginsel van de gezinseenheid,"

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoekster houdt vast aan haar verklaringen omtrent haar huwelijk met een bendeleider en haalt aan dat zij tijdens haar eerste verzoek niet de volledige waarheid zou verteld hebben. Verzoekster stelt niet te hebben verteld dat haar man haar dwong om drugs en afpersingsgeld de gevangenis binnen te smokkelen. Verzoekster beweert nu dat zij eigenlijk om deze reden het land ontvluchtte en dat haar man en de bende MS haar omwille van haar vlucht uit het land zouden beschouwen als een verrader.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legt zij de volgende documenten neer: foto's van verwondingen die door haar man zouden aangebracht zijn, een kaartje waarmee zij op bezoek kon gaan in de gevangenis, bankuittreksels die zouden aantonen dat zij geld stortte op de rekening van haar man in de gevangenis, een verklaring die haar moeder onder eed zou afgelegd hebben en die haar huidige vervolgingsfeiten zou bevestigen.

Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. U houdt namelijk vast aan uw verklaringen omtrent uw huwelijk met een leider van MS. Ook de problemen die u in uw huidige verzoek aanhaalt, vloeien volledig voort uit uw verklaringen over dit huwelijk dat in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS (Verklaring Volgend Verzoek 1921563Z, vraag 16-20). Dit werd ook bevestigd door de RvV. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u in het kader van uw huidige verzoek voorlegt, zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. Omtrent de foto's van de verwondingen die u voorlegt, dient benadrukt te worden dat uit deze foto's niet zomaar kan afgeleid worden dat deze verwondingen de uwe zouden zijn, en deze foto's niet kunnen aantonen door wie of in welke omstandigheden deze verwondingen werden aangebracht. Hierdoor zijn zij geenszins bij machte uw verklaringen omtrent uw beweerde huwelijk met een bendeleider of problemen die hieraan verbonden zijn, te ondersteunen. Over het kaartje waarmee u op bezoek kon gaan in de gevangenis dient opgemerkt te worden dat uit een dergelijk document hoogstens kan afgeleid worden dat u op bezoek ging. Dit zegt echter niets over wie u bezocht, noch over uw bewering dat deze persoon een bendeleider zou zijn of over de problemen die u beweert gehad te hebben in El Salvador. Nog legde u bankuittreksels neer die zouden aantonen dat u geld stortte op de rekening van uw man in de gevangenis. Ook een dergelijk document kan zich niet uitspreken over het feit dat uw man een bendeleider zou geweest zijn of uw beweerde problemen. Over de verklaring die uw moeder onder eed aflegde en die de problemen die u in uw huidige verzoek aanhaalt zou bevestigen, moet gesteld worden dat een dergelijk document louter opgesteld werd met het doel uw vluchtmotieven te bevestigen, en dat dit (te meer gezien dit op verklaringen van uw eigen moeder berust, die geen objectieve bron is in uw zaak) een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter heeft. Hierdoor kan ook een dergelijk document niet volstaan om de beoordeling van het CGVS om te buigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf,

blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster stelt dat haar verklaringen die te lezen zijn in de “Verklaring volgend verzoek” en in haar eigen schriftelijk relaas dat zij bij het verzoekschrift voegt geloofwaardig, gedetailleerd en samenhangend zijn.

Hoewel verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij niet betwist dat haar verklaringen die zij aflegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming vals waren, blijkt dit niet onomstotelijk uit haar verklaringen. De Raad stelt vast dat zij daarin weliswaar aangaf niet de volledige waarheid te hebben verteld en bepaalde zaken te hebben verzwegen uit angst en schaamte. Zij licht dit toe door te wijzen op het feit dat haar man haar dwong om drugs en afpersingsgeld de gevangenis binnen te

smokkelen en dat haar man haar en de kinderen als schild gebruikte als hij een moord pleegde. Verzoekster beweert nu dat zij eigenlijk om deze reden het land ontvluchtte en dat haar man en de bende MS haar omwille van haar vlucht uit het land zouden beschouwen als een verrader.

Hieruit blijkt tevens dat verzoekster nog steeds vasthoudt aan haar verklaringen omtrent haar huwelijk met een leider van bende MS. Ook de problemen die zij thans in haar huidige verzoek aanhaalt, vloeien volledig voort uit deze verklaringen over dit huwelijk dat in het verleden reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat ook bevestigd werd door 's Raads arrest nr. 254 204 van 10 mei 2021. Hieruit blijkt immers:

“Verzoekster slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat haar verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van haar verklaringen, het volharden in de geloofwaardigheid ervan en de bewijswaarde van de neergelegde documenten en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet om de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde eerst terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar huwelijk met een bendeleider, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats en datum van dit huwelijk, (ii) het niet aannemelijk is dat zij voor zijn arrestatie in 2008 niet zou geweten hebben dat haar echtgenoot lid is van de bende MS, (iii) verzoekster vage verklaringen aflegde over de veroordeling van haar echtgenoot en geen documenten kan voorleggen van diens proces of veroordeling, (iii) haar verklaringen inzake de reden waarom haar echtgenoot getransfereerd zou zijn naar een andere gevangenis niet afdoende zijn, (iv) zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de tijd dat haar echtgenoot in de verschillende gevangenissen doorbracht.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat haar verklaringen over de datum en tijd van haar huwelijk niet tegenstrijdig doch wel eerlijk zijn, dat een fout toegeven niet kan gelijkgesteld worden met het zichzelf tegenspreken en dat zij een geloofwaardige uitleg gaf voor deze fout. De Raad merkt op dat van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in iedere fase van het onderzoek correcte en coherente verklaringen kan afleggen over alle facetten van haar identiteit, waaronder de datum en plaats van haar huwelijk, temeer gezien verzoeksters vermeende huwelijk met een bendeleider van MS een kernelement vormt van verzoeksters relaas. Verzoeksters verklaring dat zij de huwelijksakte nog niet in haar bezit had (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 29) biedt, in tegenstelling tot wat zij beweert, aldus geen afdoende verklaring voor haar frappante tegenstrijdige verklaringen op dit punt. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum en plaats van haar huwelijk doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit huwelijk.

De bestreden beslissing oordeelde hierbij terecht dat de door verzoekster neergelegde huwelijksakte (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 6) de geloofwaardigheid van haar verklaringen op dit punt niet kan herstellen, gelet op de vaststelling dat het een kopie betreft die geen waarborgen biedt inzake de authenticiteit. Het verweer in het verzoekschrift dat deze beoordeling niet gebaseerd is op objectieve voorwaarden of concrete elementen doet hier afbreuk aan deze vaststelling. Er dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kunnen zij aan de stukken iedere bewijswaarde ontzeggen, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op vlak van authenticiteit. Waar verzoekster aldus aanvoert dat er geen algemene informatie over documenten van de burgerlijke stand bijgevoegd werd, dat het document alle formele elementen en een originele stempel van de bevoegde instantie in El Salvador, zoals blijkt uit de door haar geciteerde algemene informatie, bevat, merkt de Raad aldus op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling dat de door verzoekster neergelegde huwelijksakte onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit, nu het een kopie betreft waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bijkomend stelt de Raad vast dat het telefoonnummer “2661-0551” dat wordt vermeld op het document hetzelfde blijkt als op het attest van criminele antecedenten (verzoekschrift, stuk 9). Verzoeksters verweer dat uit haar verklaringen kan blijken dat zij dit document verkregen heeft omdat zij nog contact heeft met haar moeder, is aannemelijk, zodat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt niet wordt bijgetreden. De Raad merkt echter op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit de inhoud van dit document blijkt dat het werd uitgegeven op 25 oktober 2019, twee maanden na haar vertrek uit El Salvador.

Bovendien merkt de Raad nog op dat uit de inhoud van dit document blijkt dat dit stuk niet de officiële huwelijksakte van verzoekster betreft, doch wel een bevestiging door de burgerlijke stand dat een huwelijksakte tussen verzoekster en E.D.O. van 2008 werd opgenomen in hun registers. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster ook haar originele huwelijksakte kan neerleggen, gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij minstens een kopie van haar huwelijksakte in het bezit heeft, temeer nu zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar huwelijksakte zich nog in El Salvador bevond (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 8).

Verzoekster legt thans wel een instemmingsakte neer van de huwelijksakte (verzoekschrift, stuk 13) ter staving van haar verklaringen over haar huwelijk. De Raad stelt vast dat uit wat verzoekster uiteenzet in haar verzoekschrift en de vrije vertaling die zij bijvoegt blijkt dat dit document opgesteld zou zijn op 25 januari 2007. Verzoekster biedt in haar verzoekschrift geen verklaring waarom zij dit document pas in deze fase van de procedure neerlegt, terwijl artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat verzoekster alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk moet neerleggen. Ook dit document betreft een kopie waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is, zodat de bewijswaarde ervan relatief is. De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota met opmerkingen stelt dat de inhoud van dit document tegenstrijdig is met de verklaringen van verzoekster, gezien uit de vrije vertaling van het document blijkt dat verzoekster met E.D.O. zou zijn gehuwd in de gevangenis van Ciudad Barros, terwijl verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde “Waar bent u gehuwd? In San Miguel. In de stad? Ja, in de stad” (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Uit de informatie bijgevoegd aan de nota met opmerkingen blijkt duidelijk dat de gevangenis van Ciudad Barros zich niet in de stad San Miguel bevindt. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift stelt dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om de omstandigheden van haar huwelijk toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud, aangezien uit het voorgaande blijkt dat zij wel degelijk bevraged werd over de plaats en omstandigheden van haar huwelijk en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeksters verklaringen over haar huwelijk tegenstrijdig zijn met haar bewering in het verzoekschrift en de inhoud van het door haar neergelegde document zoals deze kan blijken uit de vrije vertaling, hetgeen de bewijswaarde van dit document en de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar huwelijk verder ondermijnt. De nota met opmerkingen merkte verder nog terecht op dat “Er kan ook aan worden toegevoegd dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet niet kon aangeven hoe lang haar echtgenoot in 2006 werd vastgehouden – ze raakte namelijk niet verder dan te stellen dat het om enkele maanden ging – of wanneer hij werd vastgehouden – ze raakte namelijk niet verder dan te stellen dat het in 2006 was – (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 23), terwijl uit het document zou blijken dat het huwelijk tijdens zijn detentie werd voltrokken op 24 januari 2007. Indien dat het geval was mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster de arrestatie en opsluiting van haar echtgenoot met meer precisie zou kunnen situeren. De bovenstaande bevindingen ondersteunen het ongeloofwaardig karakter van het beweerde huwelijk.”

De Raad merkt nog op dat, waar verzoekers identiteitskaart en de toestemmingen voor haar kinderen om te reizen staven dat zij gehuwd is met ene E.D.O. die thans in de gevangenis verblijft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 2 en 6), verzoekster hiermee nog niet aantoont dat deze E.D.O. een bendeleider van MS zou zijn. Deze bewering wordt immers ondergraven door de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de omstandigheden van haar huwelijk met een bendeleider van MS ongeloofwaardig zijn.

Wat de door verzoekster neergelegde screenshots van reportages van BBC News Mundo en El Diairo en de foto's van zichzelf en haar kinderen met haar partner betreft (verzoekschrift, stukken 4-7) merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in haar verzoekschrift, op basis van deze beelden niet onomstotelijk kan worden vastgesteld dat de screenshots en de foto's dezelfde persoon betreffen, noch blijkt hieruit de identiteit van deze personen of hun profiel. Het neergelegde persartikel (Ibid., stuk 11) werd reeds beoordeeld door de commissaris-generaal, die in de bestreden beslissing terecht vaststelde dat uit dit artikel niets kan worden afgeleid over de identiteit van deze E.D.O. waarvan sprake in het artikel en diens verwantschap tot verzoekster, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze E.D.O. werkelijk verzoeksters echtgenoot is. Aldus bevatten deze stukken evenmin afdoende bewijswaarde ter staving van verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vermeende huwelijk met een bendeleider van MS.

Waar verzoekster verder nog een attest neerlegt waaruit de veroordeling van E.D.O. kan blijken (Ibid., stuk 9), wijst de Raad erop dat dit document andermaal een kopie betreft waarvan de inhoud makkelijk via knip- en plakwerk gefabriceerd kan worden, zodat de authenticiteit van dit document andermaal niet

gewaarborgd is. Het neergelegde e-mailverkeer (Ibid., stuk 8), dat volgens verzoekster e-mails betreft van haar aan het Salvadoraanse gevangenisbestuur, kan de authenticiteit van het neergelegde attest niet aantonen, temeer daar de inhoud van dergelijke e-mails makkelijk kan worden geënsceeneerd. De nota met opmerkingen merkte nog terecht op dat uit de vrije vertaling van het attest blijkt dat de naam van verzoekster niet wordt vermeld, zodat dit document geen afdoende bewijswaarde biedt ter staving van verzoeksters huwelijk met E.D.O. De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota stelt dat de inhoud van dit document niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen, daar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de veroordeling van E.D.O. niet coherent waren. Verzoekster verklaarde immers enerzijds dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijftien jaar vanwege afpersing, hetgeen overeenstemt met de inhoud van het neergelegde attest, doch stelde anderzijds dat haar echtgenoot zou veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van 105 jaar omwille van drie moorden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16), hetgeen echter niet kan blijken uit het neergelegde attest. Bijkomend herhaalt de Raad dat het telefoonnummer "2661-0551" dat wordt vermeld op het document hetzelfde blijkt als op de huwelijksakte (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 6). Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van het door verzoekster neergelegde attest.

Waar verzoekster tevens stelt bewijzen te hebben neergelegd dat zij geld overgemaakt heeft aan E.D.O. (verzoekschrift, stuk 10) en een toestemming van bezoekrecht (Ibid., stuk 12) neerlegt, merkt de Raad op deze neergelegde documenten onleesbare kopieën betreffen die niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de documenten andermaal kopieën betreffen waarvan de bewijswaarde hoe dan ook relatief is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeksters verklaringen over haar huwelijk met een bendeleider van MS niet geloofwaardig zijn, hetgeen reeds op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen problemen die zij zou hebben met haar echtgenoot omwille van diens profiel.

Wat de neergelegde betalingsbewijzen en toestemming van bezoekrecht in de gevangenis betreft, wijst de Raad op hetgeen voorafgaat met betrekking tot de bewijswaarde van deze documenten.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekster ook middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij werkelijk bedreigd en afgeperst zou zijn door haar echtgenoot en diens bendeleden. Gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zij vage verklaringen aflegde over het feit dat zij gedwongen werd haar echtgenoot te bezoeken, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde waarom zij haar echtgenoot niet meer bezocht na zijn overplaatsing naar de gevangenis van Izalco, (iii) het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot als bendeleider van MS zijn echtgenote zou afpersen, (iv) zij vage verklaringen aflegde over de vier incidenten waarbij de bendeleden gewelddadig waren, (v) haar verklaringen dat er naast haar iemand werd neergeschoten met dezelfde naam niet aannemelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van haar verklaringen over haar bezoeken in de gevangenis en het aanvoeren dat haar verklaringen echt precies en geloofwaardig zijn, doch de Raad merkt op dat dergelijk verweer niet in concreto afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing over deze verklaringen gedane vaststellingen. De nota met opmerkingen wees er nog terecht op dat uit verzoeksters verklaringen over haar bezoeken aan de gevangenis louter kan blijken dat zij bekend is met de procedure om iemand te bezoeken in de gevangenis, doch dit toont niet aan dat zij gedwongen zou zijn geweest om haar echtgenoot te bezoeken of op een andere manier door hem zou zijn bedreigd, gelet op de vastgestelde geloofwaardigheid van haar verklaringen op dit punt. Verzoekster dient de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Zo kan er, vooreerst, geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u gehuwd bent met de leider van de bende MS van de hele oostelijke zone (notities van het persoonlijk onderhoud, p.5). U legt namelijk tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw huwelijk. Zo stelt u tijdens uw interview bij de DVZ dat u gehuwd bent op 26 januari 2017 te Ciudad Barrios (verklaring DVZ, p.8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaart u dan weer dat u huwde op 24 januari 2007 te San Miguel (CGVS, p.9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u zich bij de DVZ vergist had, want dat u toen de huwelijksakte nog niet had (CGVS, p.29). Deze verklaring is echter niet afdoende gezien er redelijkerwijs verwacht kan worden dat u weet waar en wanneer u huwde. Deze verklaringen ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw huwelijk. Wat betreft de huwelijksakte (stuk 6) die u aanbracht, moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit en dat zij slechts een ondersteunende kracht hebben wanneer er geloofwaardige verklaringen worden afgelegd. Dit document volstaat niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. (...)

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw huwelijk met een bendeleider verder ondermijnd door uw bewering dat u voordat uw echtgenoot in 2008 werd gearresteerd niet zou weten dat hij een lid van bende MS was (CGVS, p.15 en 22). U stelt dat uw echtgenoot de leider van bende MS was van de volledige oostelijke zone van El Salvador, zijnde van de departementen San Miguel en la Unión (CGVS, p.5), en dat hij bijgevolg die zone en de bendeleden er controleerde (CGVS, p.13). Dat u er ondanks zijn hoge positie en het feit dat u hem reeds zou kennen van de middelbare school (CGVS, p.10) nooit iets van zou hebben gemerkt en niet kan vertellen over zijn leven bij de bende of hoe hij in de bende is terechtgekomen, is weinig aannemelijk (CGVS, p.22). Gezien u stelt dat hij één van de grote leiders was, kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat hij reeds geruime tijd lid was van de bende. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers ook dat de gemiddelde leeftijd dat een lid toetreed tot een bende in El Salvador 15 jaar is. Nadien kunnen bendeleden na verloop van tijd door middel van hun daden opklimmen in de hiërarchie van de bende (map landeninformatie, stuk 6 en 7). Bovendien werd uw echtgenoot reeds een eerste keer gearresteerd in 2006 en hij werd toen ook enkele maanden vastgehouden (CGVS, p.23). Dat u niet weet waarom hij werd gearresteerd en vastgehouden en toen niet al een vermoeden zou hebben dat hij een bendelid was (ibid.), doet opnieuw twijfelen aan uw bewering gehuwd te zijn met een bendeleider.

Tevens legt u ook vage verklaringen af over de veroordeling van uw echtgenoot. Zo stelt u dat hij tot 15 jaar cel werd veroordeeld voor afpersing (CGVS, p.15). U weet echter niet wie het slachtoffer was of in welke context deze feiten plaatsvonden (CGVS, p.16). Ook verklaart u vervolgens dat uw echtgenoot u vertelde dat hij tot 105 jaar cel werd veroordeeld omdat hij drie moorden had gepleegd (ibid.). Het komt niet aannemelijk over dat uw echtgenoot u niets zou willen vertellen over zijn leven bij de bende omdat het zaken zijn waar u niets over dient te weten (CGVS, p.22), maar dat hij u dan wel zou vertellen dat hij drie moorden heeft gepleegd. Ook kan u niets vertellen over het proces van uw echtgenoot, hoe dit verlopen is of wie zijn advocaat was (CGVS, p.15). Nochtans had u tijdens de duur van het proces regelmatig telefonisch contact met uw echtgenoot (ibid.). In dit verband is het eveneens vreemd dat u geen documenten kan voorleggen van het proces of van de veroordeling van uw echtgenoot (CGVS, p.15-16). Indien u werkelijk gehuwd bent met een bendeleider die veroordeeld werd na een proces van een jaar, mag er immers worden verwacht dat u dit zou kunnen staven met stukken die betrekking hebben op het proces. U legt echter enkel een krantenartikel voor waarin iemand met de naam van uw man in voorkomt. Er kan dan ook niets uit worden afgeleid over de identiteit van deze man en zijn verwantschap tot u. Bijgevolg kan er niet geconcludeerd worden dat de man uit het krantenartikel uw echtgenoot zou zijn.

Verder zijn uw verklaringen over de reden waarom uw echtgenoot getransfereerd zou zijn geweest naar een andere gevangenis niet afdoende. U stelt dat hij in 2015 vanuit de gevangenis Ciudad Barrios overgebracht werd naar de gevangenis van Izalco omdat leden van een bende in meer beveiligde gevangenissen worden gezet (CGVS, p.17). Deze verklaring houdt echter geen steek gezien uit onze gegevens blijkt dat beide gevangenissen vol zitten met bendeleden. Bovendien staat de gevangenis van Ciudad Barrios bekend als een gevangenis waar voornamelijk de leden van bende MS worden vastgehouden. De gevangenis van Izalco daarentegen is een gevangenis voor leden van bende 18. Desondanks werden er wel enkele MS-leden van Ciudad Barrios naar Izalco overgebracht omdat de overheid wil afstappen van het onderscheid tussen de gevangenissen en leden van bende 18 en MS in dezelfde gevangenis onderbrengen. Dat u dit niet weet en een onaannemelijke verklaring geeft voor de overplaatsing van uw echtgenoot, doet dan ook verder afbreuk aan uw bewering gehuwd te zijn met een bendeleider. Bovendien deden deze transfers zich voor in 2016 en 2019 (map landeninformatie, stuk 4,5 en 10).

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de tijd die uw echtgenoot in de verschillende gevangenissen doorbracht. Zo stelt u eerst dat hij een jaar in de gevangenis van la Unión spendeerde (CGVS, p.16-17) en dat hij daarna in 2009 naar de gevangenis van Ciudad Barrios werd getransporteerd (CGVS, p.17). In 2015 verhuisde hij dan naar de gevangenis van Izalco (ibid.). Nochtans stelt u vervolgens dat uw echtgenoot negen jaar doorbracht in de gevangenis van Ciudad Barrios (ibid.). Gezien hij er sinds 2009 zou zitten, zou dit willen zeggen dat hij pas in 2018 zou zijn overgebracht naar Izalco en niet in 2015 zoals u beweert (ibid.). Uw bewering gehuwd te zijn met een bendeleider wordt bijgevolg wederom ondermijnd.

Gezien niet geloofwaardig wordt geacht dat u gehuwd bent met een bendeleider, kan evenmin aannemelijk worden bevonden dat de andere feiten die u aanhaalt er een gevolg van zouden zijn. Uw verklaringen betreffende die feiten zijn echter op zich ook ongeloofwaardig.

Zo stelt u dat uw echtgenoot u dwong bij hem op bezoek te gaan. U legt echter vage verklaringen af over de bezoeken die u aflegde. Zo stelt u dat u reeds gedwongen werd om uw echtgenoot te bezoeken in de gevangenis sinds hij werd aangehouden in 2008 (CGVS, p.19). Hij stuurde vervolgens bendeleden op u af die u bedreigden op uw werk (ibid.). U stelt echter pas te zijn beginnen werken in 2014 (CGVS, p.6) wat het ongeloofwaardig maakt dat de bendeleden u in 2008 op het werk zouden hebben benaderd om u te dwingen uw echtgenoot te bezoeken in de gevangenis. Bovendien verklaart u dat u wekelijks op bezoek ging bij uw echtgenoot (CGVS, p.17). Dat de bendeleden u dan toch jarenlang zouden dwingen op bezoek te gaan terwijl u dit wel gewoon deed (CGVS, p.19), is weinig aannemelijk.

Tevens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende waarom u niet op bezoek zou zijn gegaan bij uw echtgenoot na zijn overplaatsing naar de gevangenis van Izalco. Zo stelt u eerst dat u in de gevangenis van Izalco niet op bezoek ging omdat de bezoeken er strikter waren en dat u toen van de gelegenheid gebruik maakte om u meer van hem af te zonderen (CGVS, p.17). Vervolgens stelt u dan weer dat de bezoeken opgeschort waren in de gevangenis van Izalco en dat de gevangenen er geen recht meer hadden op bezoek (CGVS, p.18). Uit de gegevens van het CGVS blijkt dat de noodtoestand meermaals werd uitgeroepen in de gevangenis van Izalco en dat de bezoeken dan tijdelijk werden opgeschort, maar dit was geen voortdurende toestand. In de gevangenis van Ciudad Barrios daarentegen blijkt wel dat er sinds 2016 geen bezoeken meer mogelijk waren (map landeninformatie, stuk 8-9). Uw echtgenoot bevond zich volgens uw verklaringen toen echter al in de gevangenis van Izalco, wat uw verklaringen bijgevolg verder ondermijnt.

Ook stelt u dat uw echtgenoot u afperste en dat u 150 dollar per maand aan hem moest overmaken. Het is echter niet aannemelijk dat indien uw echtgenoot werkelijk een dusdanig belangrijke bendeleider was als u aangeeft, hij u zou afpersen. Er kan namelijk redelijkerwijs worden aangenomen dat hij als bendeleider veel macht heeft en wel op andere manieren aan geld kan geraken dan zijn eigen echtgenote af te persen. Bovendien stelt u ook dat uw schoonmoeder geen renta diende te betalen voor haar zaak omdat ze de moeder van de leider was (CGVS, p.24). Dat u dat dan wel zou doen als zijn echtgenote is niet plausibel. Daarenboven zou hij meermaals bendeleden op u af gestuurd hebben, wat impliceert dat hij de bende nog steeds zou controleren vanuit de gevangenis zodat hij nog steeds een machinerie ter beschikking zou hebben om op een andere wijze aan geld te geraken. Dit maakt uw verklaringen des te ongeloofwaardiger.

Voorts stelt u dat de bendeleden die uw echtgenoot op u afstuurde bij vier gelegenheden gewelddadig werden toen ze u op uw werk kwamen opzoeken omdat u het gevraagde bedrag van 150 dollar niet had betaald (CGVS,p.24). Echter legt u erg vage verklaringen af over wanneer deze vier gelegenheden zich voordeden. U stelt dat het was toen u geen geld kon geven en dat ze de laatste maanden agressiever werden (CGVS, p.25). Dit is echter opnieuw tegenstrijdig gezien u stelt dat u dit bedrag nooit kon betalen sinds ze het begonnen te vragen in 2015 (CGVS, p.20). U verklaart namelijk tot april à mei 2019 maandelijks zo'n 30 à 50 dollar te betalen afhankelijk van wat u zich kon veroorloven (CGVS, p.21). Het is dan ook niet aannemelijk dat u gedurende vier jaar nooit kunt voldoen aan hun eisen om 150 dollar te betalen en dat ze dan plots de laatste maanden agressiever werden zonder dat u daar een duidelijke uitleg voor kan geven (CGVS, p.25).

Wat betreft het incident dat u aanhaalt waarbij er iemand die vlak naast u stond werd neergeschoten, dient eveneens te worden besloten dat uw verklaringen hierover niet aannemelijk zijn. U stelt dat deze moordpoging op u bedoeld was, maar dat de bendeleden zich van persoon vergist hadden gezien de dame in kwestie ook Y. heette (CGVS, p.26). Dit is echter weinig aannemelijk indien u effectief reeds meermaals benaderd bent geweest door bendeleden die uw echtgenoot op u zou afgestuurd hebben.

Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat de benedeleden weten hoe u eruit ziet en zich niet zouden vergissen op basis van een naam. Tevens kan u ook niet zeggen wanneer dit incident zich voordeed of waarom u het doelwit was (ibid.). U denkt dat het was omdat u niet op bezoek wou komen bij uw echtgenoot, maar u voldeed echter wel telkens aan zijn eis om op bezoek te komen, wat deze verklaring wederom niet plausibel maakt.

Aangaande de vrees die u aanhaalt voor uw dochter dat ze zou worden opgeëist door de bende en zaken voor hen zou moeten doen die ze niet kan weigeren gezien ze dan vermoord zal worden (CGVS, p.30), kan eveneens geconcludeerd worden dat dit ongeloofwaardig is.

Indien uw echtgenoot namelijk effectief de leider van heel de oostelijke zone zou zijn zoals u beweert, is het weinig plausibel dat de benedeleden dan zijn dochter zouden proberen ontvoeren of lastigvallen. Er kan namelijk aangenomen worden dat er voor die benedeleden dan represailles zullen volgen, zeker gezien uw echtgenoot volgens uw verklaringen de benedeleden blijft controleren vanuit de gevangenis. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de benedeleden ooit uw dochter hebben aangesproken of bedreigd, wat doet concluderen dat de door u aangehaald vrees ten opzichte van uw dochter louter hypothetisch is.

Betreffende uw zoon stelt u dat de ouders van andere kinderen niet toelieten dat hij met hen speelde aangezien zijn vader een benedeleider was (CGVS, p.30). Gezien het reeds niet geloofwaardig is dat zijn vader een benedeleider was, kan er aan dit element bijgevolg ook geen geloof worden gehecht.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.”

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift meent dat zij een vrees voor vervolging heeft omwille van haar profiel als persoon die behoort tot een bende, als vrouw die slachtoffer werd van structureel geweld en als persoon die zich verzet tegen de autoriteit en regels van een bende, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij gehuwd is met een benedeleider van de MS13, noch aan de door haar ingeroepen problemen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador zal worden beschouwd als behorende tot één van de door haar vermelde profielen. Verzoekster voert daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit kan blijken dat zij zulks profiel zou bezitten en hierdoor problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar El Salvador. Bovendien merkt de Raad op dat, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat verzoekster gehuwd is met een benedeleider van MS, dit gegeven op zich niet volstaat om aan tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade heeft. Verzoekers haalt immers geen concrete, geloofwaardige of recente incidenten aan waaruit blijkt dat zij in El Salvador zou worden gevisieerd of vervolgd omwille van dit profiel.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van de door haar aangevoerde feiten en geponeerde risicoprofiel een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat de daden van de bendes weldegelijk politiek gemotiveerd zijn en dat verzoekster deel uitmaakt van een specifieke sociale groep omwille van de door haar aangevoerde elementen kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.”(eigen onderlijning).

De verklaringen die verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, liggen wel degelijk in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het zelf door verzoekster vrij geschreven schriftelijk verslag omtrent haar asielmotieven is bezwaarlijk objectief te noemen en volstrekt onafdoende teneinde de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde huwelijk met een benedeleider en de hieraan verbonden problemen en nood aan internationale bescherming te herstellen.

Ook de documenten die verzoekster in het kader van haar huidige verzoek voorlegt, zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. Waar zij er met betrekking tot de foto's van de verwondingen die zij voorlegt, zich afvraagt hoe zij zou kunnen bewijzen onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen en dat haar echtgenoot dit heeft gedaan, gaat zij eraan voorbij dat zij zelf deze foto's heeft neergelegd ter staving van haar beweringen. Uit deze foto's kan echter niet zomaar afgeleid worden dat deze verwondingen de hare zouden zijn en deze foto's kunnen niet aantonen door wie of in welke omstandigheden deze verwondingen werden aangebracht. Hierdoor zijn zij geenszins bij machte

verzoeksters verklaringen omtrent haar beweerde huwelijk met een bendeleider of problemen die hieraan verbonden zijn, te ondersteunen. Waar zij citeert uit haar schriftelijk relaas en meent dat het gemakkelijk te begrijpen is dat zij na vele lichamelijke mishandelingen te hebben ondergaan wonden op haar lichaam had, plaatst zij de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van haar huwelijk en de problemen die hieraan verbonden zijn niet in een ander daglicht.

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat het kaartje haar bezoeken aan de gevangenis aantoont en haar geloofwaardigheid versterkt gaat zij volstrekt voorbij aan de pertinente vaststellingen dat uit een dergelijk document hoogstens kan afgeleid worden dat zij op bezoek ging. Dit zegt echter niets over wie verzoekster bezocht, noch over haar bewering dat deze persoon een bendeleider zou zijn of over de problemen die zij beweert gehad te hebben in El Salvador.

Ook wat betreft de door haar neergelegde bankuittreksels stelt verzoekster dat deze uittreksels samen met haar verklaringen desbetreffend in haar schriftelijk verslag een belangrijk bewijs vormen van de illegale activiteiten waarbij zij zou betrokken zijn, moet erop worden gewezen dat een dergelijk document zich niet uitspreekt over huwelijk noch over het feit dat haar man een bendeleider zou geweest zijn of haar beweerde problemen.

Waar verzoekster wat betreft de verklaring die haar moeder onder eed aflegde en die de problemen die zij in haar huidige verzoek aanhaalt, zou bevestigen, verwijst naar wat desbetreffend werd gesteld in haar "Verklaring volgend verzoek", doet zij geen afbreuk aan de vaststelling een dergelijk document louter opgesteld werd met het doel verzoeksters vluchtmotieven te bevestigen, en dat dit (temeer gezien dit op verklaringen van verzoeksters eigen moeder berust, die geen objectieve bron is in uw zaak) een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter heeft.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4 citeert verzoekster uit algemene informatie die volgens haar gekend is bij de commissaris-generaal (COI Focus, "*Salvador: Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019; COI Focus "*Salvador – Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021) en stelt dat de situatie van Salvadoranen die na een migratieperiode zijn gerepatriëerd uiterst zorgwekkend is.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, waarnaar ook verwezen wordt in bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is verzoeksters beweerde huwelijk met een benedeleider en de hieruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoeksters voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeksters bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geviseerd door benedeleden.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpcedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bende niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad is gelet op wat voorafgaat van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF